

"РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ, ЯК Я ЙОГО БАЧИВ"

Під таким наголовком пише Чарлс С. Бак в "Фармерс Адвокейт" з 19 грудня 1935 року про враження, які він виніс зі своєї сімтижневої поїздки по Радянському Союзу в літку 1935 року. Журнал "Фармерс Адвокейт" виходить в Лондон, Онт., і до Радянського Союзу ставиться так, як перша-ліпша буржуазна газета.

Витинок зі статтею Бака прислав нам один товариш з Сімо, Онт. Стаття надто довга, щоб можна було її помістити в цілої, тому ми беремо з неї лише деякі уривки. На самім початку своєї статті автор пише:

"Влітку 1935 року я мав десять тижнів вакацій. І тут я мав нагоду, на яку чекав роками — самому довідатися правди про Союз Радянських Соціалістичних Республік. Я знав, що то є велика країна, яка займає одну шосту частину поверхні світа і одну шосту частину всього населення у світі, але я не знав, чи вона є країною надії, чи країною, з якої шезла радість і воля. Чи там люди вмирали мільйонами, чи вони шуфлювали збіжжя мільйонами бушлів? Чи селяни вчать читати і писати, чи фабричні робітники шитаються вакаціями з пошлого заробіткового платіжця? Чи палах над Чорним Морем, де колись цар проводив літо? Я постановив побачити Росію на свої власні очі."

Далі автор описує, як то він при кінці місяця червня виїхав з Канади і прибув до Ленінграда в половині липня. Ленінград, передмістя Петербургу, каже автор, був старим столицним містом і має багато палаців, в яких жили царі, його міністри і довірені особи, а які тепер замінени на ошталі, музеї і робітничі клуби. Люди на вулицях поводять себе, як вихідці з Дитячій Селі, що передтим носило назву Царського Села, а інші вихідці на Кавказ і до Криму. У вересні всі вони вернуться додому, а разом з ними сто тисяч студентів університету, які заповнять численні наукові інституції цього старого столицного міста.

З Ленінграда ми виїхали до Москви, нового столицного міста, в поїзді, який складався з 35 пасажирських вагонів. Цей довгий поїзд вказує на те, що в Радянським Союзі подорожують дуже багато. В Москві я був два тижні і міг вільно ходити, де я тільки забажав, самий, або зі своїми англійськими або американськими приятелями.

Населення Радянського Союзу прагне книжкового знання. В бізнесових ділянках менших і більших міст можна бачити великі книгарні в кожнім блокові, або в кожнім другім блокові. В них завжди повно костюмерів. Довгі ряди чоловіків і жінок терпеливо чекають своєї черги, щоб купити найновіші видання газет. (Ці ряди, які будуть стояти як довго існуватиме нестача газетного паперу, були олімпіоними рядами, які я бачив в Радянському Союзі.)

Кожного вечора вулиці великих міст вкриті народом. Одні йдуть до крамниць, інші до кінотеатрів, в яких висвітлюють прекрасні фільми, ще інші до каварен, робітничих клубів, або до парків культури і відпочинку. Кожний великий парк і кожна велика фабрика мають свої власні симфонічні оркестри і театри.

Ми відвідали Робітничу Комуну в Більшево. Це громада з 10,000 так званих членів від 18 до 25 років життя, які допустилися певних провин, за які в нашій країні карать тюремно. Радянська влада вірить, що коли молодим людям, які допустяться злочину, дати нагоду жити раціонально, то вони стануть нормальними громадянами. В цій комуні нема вільних сторожок, її директором є чоловік, що колись раз був попертрафалі касті, а чоловік, що потім вів до комуні, так само мав за собою кримінальний

рекорд. Всі "в'язні" працюють в різних фабриках, заводах, бібліотеці та інших інституціях. Вони заробляють так багато, як 170 карбованців місячно. Комунда має великий модерний шпиталь, модерну кухню, великі залі, в яких їдять, модерні спальні, парк, департаментальний стор, взагалі все те, чого потрібно до нормального життя людини. Тут вони вчаться і виховують дітей. Вони не можуть лишати комуну без дозволу, то дуже часто за добру поведінку їм дозволяється в дні відпочинку відвідати Москву.

Далі автор описує враження, які він виніс, відвідавши комуну, що називається "Путь Леніна", яка складається з 32 фармів. Зорганізовано її в 1928 році і тоді вона складалася лише з 6 фармів. Це були початки колективного господарства в СРСР. Члени цієї комуні були в перших початках дуже бідні. Вони мали тоді лише 3 коні, 7 корів і 2 трактори. Тепер капітал цієї комуні побільшився в 90 разів.

Тепер в СРСР є сотні тисяч цих колективних господарств і в кожному з них кидається в очі велике культурне піднесення. Коли зорганізовано комуну "Путь Леніна", тоді в ній було 70 проц. селян, які не вміли ні читати, ні писати. Сьогодні вони всі грамотні. Є тут шпиталь з двома лікарнями. Є також клуб, де драматичні і музичні гуртки забавляють членів колгоспу. Діти ходять до школи до 18 років життя. Вони вивчають російську і англійську мови, геометрію, історію, алгебру, природознавство, музику і т. ін. Зимою селяни беруть по черзі по два тижні вакацій і багато з них їдуть до Москви, щоб оглянути там музеї, відвідати театри тощо.

Лучи потім до Сталінграда до Росцова над Доном, ми переїжджали через великі, рівні і багаті степи, яким, здається, не було кінця. Цілий 24 години їхали через фарми, які, мабуть, були всі колективізовані. Селяни звозили збіжжя у стійки для молочення. В деяких дістріктах почато осісне орання.

Ми затрималися в Зеленограді, де ми відвідали найбільшу фарму в СРСР. Це є державна фарма (радгосп), де продуктами фарми

не діляться колективно, як в колгоспі "Путь Леніна". Продукти належать до держави, яка платить робітникам за їхню роботу, як це буває в інших індустріях. Ця фарма є така велика, що вони живляють аеропланів, які літають над землею і розвозять шезнищу, яку треба сіяти на весні. В цій радгоспі є 7,000 людей, і він оглядає на місто. Тут вони мають свій власний університет, театр, парк, бібліотеку, дослідні лабораторії, шапи і взагалі все, чого потрібно організованій комунальній фармі.

А як стоїть справа з тими історіями, які я читав про голод в СРСР? За джерелом цих історій треба шукати в тому фактові, що від 1929 до 1931 року куркулі, або багаті селяни, не хотіли йти в колгоспи і ставили урядові всякий можливий опір. Вони мали овес, жито, пшеницю, вбивали худобу і домашню птицю. Нарешті уряд вийшов їх в спокою. Але масове нищення споживчих продуктів цими куркулями мало ті наслідки, що населення СРСР мусило через довший час жити на жигтнім хлібі і чаю. Але тепер, коли колгоспи скріплено і на їхніх чолі стоять ударні бригади, в СРСР є так багато поживи, якої Росія не пам'ятає у своїй історії.

А правда є в тому, що індивідуальний селянин, в деяких випадках не міг зрозуміти користі з кооперативної власності, він був за старий, щоб ділитися і користуватися з прогресу колективного руху. Він ще існує і користується старими, зукитими знаряддями в господарстві, живе в невідповідних помешканні і не може конкурувати з продуктами колгоспів і радгоспів. Він мусить платити більший податок, і коли все це взяти разом, то його доля не є завидна, тому таких селян в СРСР стає чимраз менше. (Вони вступають в колгоспи — зам. ред. "ФЖ"). Ціле нещастя такого селянина лежить в тім, що він не може покінути з тими звичаями і традиціями, з якими він живився довгі літа, а нещастя СРСР лежить в тому, що вороги тієї країни фотографують цих людей і ставлять їх, як приклад гнету в СРСР. В такий легкій спосіб ці вороги ширили поголоски про голод і невільничу працю в СРСР.

ЗАНЕПАД СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА У ФАШИСТСЬКІЙ ПОЛЬЩІ

Варшава. — Недавно відбулося перше засідання бюджетної сесії сейму. З доповіддю про бюджетний проект на 1936—37 рік виступив віце-прем'єр Квятковський. За даними Квятковського, з 1930 року по листопада цього року дефіцит досяг 1,140 мільйонів злотих. ("У польських умовах" — заявив Квятковський, — ми дійшли до такого становища, при якому маємо більше існування такого значного дефіциту стає нестерпним").

Покликаючись далі на статистичні дані, Квятковський малює картину катастрофічного господарського становища Польщі, особливо сільського господарства. Наслідки кризи в сільському господарстві,

заявив Квятковський, — поглиблюються аграрною структурою Польщі і тим фактом, що 34 проц. селянських господарств є не господарства карликові, а 31 процент — малоземельні. "Ця величезна частина населення, яка налічує 10 мільйонів чоловік, сказав Квятковський, у господарському відношенні абсолютно пасивна. Польське село XX сторіччя повернулося майже до натурального господарства. Багато фактів і явищ, які змушують життя польського села до меж переобтупітості, не могли не вплинути глибоко на весь економічний уклад держави, дві треті населення якої займає в сільському господарстві".

У Львові літати-колективні прибули в Чашатку, на передній плані на великій між-фестивалі. Цей образок показує польське село в умовах національної культури — а ми робимося на Зах. Україні? Читайте статтю на 3 сторони.

Коли американські делегати на морській конференції п'яти держав говорять про зменшення морського озброєння, міністерство війни будує нові пароплави для великої воєнної машини. Цього великого крейсера недавно спушено на воду в Кемеден. Н. Дж.

ЛЮКАЛЬНА ЄДНІСТЬ Є ГОЛОВНОЮ БАЗОЮ МАСОВОГО РУХУ

Провінційальна езекутива Ліги Фармерської Єдності в Саскечевані запропонувала езекутиві Юнайтед Фармерс оф Кенада, саскечеванської секції, злуку цих двох фармерських організацій в теперішній час зростаючих злиднів на фармах і посиленого атакі капіталістів на її так низький життєвий рівень фармерів, справа такої злуки має далекосягале значення і заслуговує на те, щоб серйозно над нею застанувитися.

Живемо в періоді посиленого атакі капіталістів на економічні і політичні права трудящих в цілому світі. Живемо в періоді зростаючого фашизму і небезпеки нової світової імперіалістичної війни, що її готує фашизм. Війна, яка італійський фашистський уряд розпочав в Етіопії, щоб позавити її політичної і економічної незалежності, бо ті італійські капіталісти зможуть її легше експлуатувати, а далше пойді на Далекім Сході, де японський імперіалізм вже від кількох років загрожує світовому миру, готуючись до інтервенційної війни проти Радянського Союзу, не можуть нас не цікавити. Це є наша кров, кров трудящих селян і робітничих класів італійські фашисти і японські імперіалісти поширили кордоні своїх країн.

Вже сама загроза нової імперіалістичної війни і зростаючого фашизму повинна заставити трудящих світа до об'єднання їхніх сил проти об'єднаних сил імперіалізму і фашизму, що несуть загрозливу не лише революційному рухові трудящих, але і остаткам так званої буржуазної демократії. Цю небезпеку зрозуміли трудящі Франції і всі протипанки фашизму й нової імперіалістичної війни в тій країні. Вони створили так звані народні фронт і звольють вперту боротьбу проти встановлення фашистської диктатури у Франції. І тільки завдяки цій організації у Франції немає ще сьогодні одвертої фашистської диктатури.

Початок цього народного фронту у Франції дали французькі комуністи, які наперед створили об'єднаний фронт з французькими соціалістами. До об'єднаного фронту ці двох партій приєднались опісля широкі маси трудящого народу Франції і всі протипанки кривавого фашизму. Таким чином французькі фашисти зазнали велику поразку у своїй реакційній встановленні кривавої фашистської диктатури у Франції.

У фашистській Німеччині комуністи і соціалісти так само створили об'єднаний фронт проти кривавого фашистського режиму Гітлера. Німеческі соціалісти, хоч правда, грохи ціною, зрозуміли потребу об'єднаного фронту з німеческими комуністами в боротьбі проти гітлеризму, якого вони (соціалісти) розглядали як велику загрозу, від якої вони не могли відмовитися в боротьбі проти фронту з

комуністами, коли над Німеччиною нависла мара фашизму. Цим об'єднаним фронтом трудящих Німеччини зміцнили боротьбу проти фашизму і тепер сам Гітлер мусить признати, що його становище є загрожене зростом революційного руху в Німеччині, який скорше чи пізніше скрутить йому голову.

Тепер по цілім світі проводиться кампанія за об'єднання всіх сил, що розуміють потребу боротьби проти фашизму і воєнної небезпеки. Така сама кампанія пресвідилась і в Канаді. Комуністична Партія Канади перша кинула лозунг об'єднання всіх вільнодумачих елементів для успішної боротьби проти фашизму й воєнної небезпеки. Комуністична Партія Канади запропонувала злуку партії Сісієф, злуку оперту на демократизм. І хоч лідери Сісієф поки що відмовляються від такої злуки, то рядове членство Сісієф бачить її потребу в теперішній час і лупить за комуністами в страйкових боях, в боротьбі проти війни й фашизму, за волю слова, за право організуватися і боротися проти посилення атаків капіталізму.

І коли провінційальна езекутива ЛФЕ в Саскечевані бажає злуки з Юнайтед Фармерс оф Кенада, то це бажання є щире й на часі. Виходячи з цієї пропозицією, езекутива ЛФЕ керувалася бажанням об'єднати трудящих фармерів Саскечевану в одну фармерську організацію, бо тільки тоді можна буде мати кращі успіхи в боротьбі за здійснення негайних потреб фармерів, яких тепер є дуже багато. Але це ще не значить, що ця злука має бути механічна, це аж ніяк не значить, що ми повинні негайно приступити до ліквідації відділів ЛФЕ.

Прогресивні фармери Саскечевану сами скажуть своє слово чіткою одною фармерською організацією в Саскечевані має бути Юнайтед Фармерс оф Кенада, чи Ліга Фармерської Єдності. Якщо нею мала б бути перша, так є разраз. Але головним завданням майбутньої одної фармерської організації в Саскечевані має бути боротьба за негайні потреби трудящого фармерства, вперта боротьба без найменшого вагання з боку них, що стогнуть у проночі цієї організації.

Провід ЛФЕ завжди стоїв на позиції безкомпромисної боротьби проти великого капіталу й ніколи не йшов з ним на компроміс. Цей провід організував і керував боротьбою фармерів за втримання їхніх домівок, він організував фармерські страйки, великі походи та інші форми класової боротьби. Провід Юнайтед Фармерс оф Кенада, під патиском рядового членства, говорив часом про потребу такої боротьби, але майже нічого в цій справі не робив. Найкращим доказом цього є те, що цей провід навіть не старався перевести в життя ті резолюції, які ухвалили делегати на

НЕ ВІДКЛАДАТИ СПРАВИ НАСІННЯ З ОДНОГО ДНЯ НА ДРУГИЙ

Нортерн Велей, Алта. — За раз в Алберті фармери намагаються більше говорити про насіння. Дуже рідко можна відбати фармера, який не потребує насіння. В тій цілі в багатьох фармерських місцевостях відбуваються мітинги, на яких фармери ухвалюють резолюції до уряду Абергарта, щоб забезпечити їх в потрібне насіння.

Такий самий мітинг відбувся на днях в нашій місцевості. На мітингу було около 50 фармерів, які також ухвалили резолюцію до провінційального уряду в справі насіння. В резолюції говориться, що фармери не хочуть, аби уряд продавав їм насіння, але щоб вони віддали урядові насіння бушель за бушель наступної осені, коли буде врожай. Ми не хочемо купувати насіння від уряду, говорять фармери, бо на другу осінь збіжжя може бути так тане, що нам прийдеється продати три бушлі пшениці, щоб заплатити урядові за один бушель насіння.

Коли фармери будуть скликати масові мітинги в кожній місцевості й посылати резолю-

ції до уряду в справі насіння, цей уряд буде примушений дати його і то на таких умовах, які пропонують зараз фармери. Але є ще багато околлиць, що досі в цій справі нічого не робили. Ми з великим напруженням чекаємо, як поставляться до справи насіння фармери інших місцевостей. Коли вони не застановляться над цією справою негайно, то прийдє до того, що на весні будуть бідкатися, де взяти насіння й будуть шукати купця, щоб продасть останню корову на насіння.

Справа насіння не можна відкладати на пізніше. Дехто з фармерів думає собі, що до весни ще далеко, є ще час подумати про насіння. Але не забуваймо, що коли ми чого домагаємось, то пани відкладають справу з дня на день, щоб якось так викрутитися, аби нічого нам не дати. Не забуваймо також і про те, що введовзі буде скликана сесія провінційального парламенту. Нам треба натиснути на посла з нашого округу, щоб він порушив питання насіння на сесії. Юстин Срібний.

ЯК ПРЕМ'ЄР АБЕРГАРТ ПЕРЕВОДИТЬ "ЛІКВІДАЦІЮ" НАШИХ ДОВГІВ

Нестов, Алта. — За неімовірно короткий час урядвання соціального кредиту фармери переконались, чий інтерес оборняє цей уряд з Абергартом на чолі.

За правління соціального кредиту шерифи не виходять від фармера. Правда, що в уряді ЮФА також було не краще, але тоді шерифи ходили самі, а тепер ходять з полісменами.

Недавно в нашій місцевості стався такий випадок: Один фармер кілька років тому купив на виплат трактора, диски і плуг. Кожного року він старався оплачувати рати та проценти. Коли вже мало що лишилося до плачення, то цього року прийшов шериф і забрав все помімо опору фармера. До помічи шериф мав двоох полісменів.

З цього повинно бути ясно, кому служить уряд Абергарта та чий інтерес він оборняє. Перед виборами партія соціального кредиту не жаліла обіцянок.

Абергарт обіцяв скасувати довги і проценти, а до того кожний горожанин мав діставати по \$25 місячно. Тепер справа виглядає зовсім інакше. Довги і проценти мусять бути заплачені, а коли ні, то шериф, при помічи поліції, забере останню корову. Про \$25 віденди нема що згадувати. Іх ніколи не буде, хоч Абергарт каже, що пічне виплачувати їх після 18 місяців.

Це важке положення повинно заставити нас до думання. Це не є одинокий випадок, що я його навів. Це є масове явище. Коли ми не будемо організовані, не будемо мати сили відбати усі атаки буржуазії на наш життєвий рівень, то зовсім пропадемо. Ось чому нам потрібна сильна організація, потрібний могутній об'єднаний фронт всіх трудящих фармерів. Тільки таким способом ми зможемо не допустити до викидання нас з фармів та забезпечити собі кращий рівень життя. Д. Семенюк.

БАЙДУЖНІСТЬ І ПЛЮТКИ ДОВЕЛИ ОРГАНІЗАЦІЮ ДО ЗАНЕПАДУ

Ендевор, Саск. — Два роки тому товариші у відділі ЛФЕ в Брукну вибрали мене фармером. Я розумію обов'язок фармера і тому старався його виконати. Я старався знідомляти до преси про все, що у нас робилося, а також про те, що не робилося, а на мою думку повинно було робитися, та чому не робилося. Я старався писати про те, яку активність проявляли члени ЛФЕ в боротьбі за краще життя. Я допомагав в тій боротьбі по своїм силам.

Три роки тому я і інші товариші, такі як Мазлар, Геліч, останній річний комітет Юнайтед Фармерс оф Кенада.

Для трудящих фармерів Саскечевані це робить великої різниці, чи одна фармерська організація в тій провінції буде називатися Юнайтед Фармерс оф Кенада, чи Ліга Фармерської Єдності. Вони бажать такої організації, яка вела б їх до боротьби за їхні негайні потреби, яка не шукала б середньої дороги в боротьбі проти капіталізму, бо такої немає, але йшла правильним шляхом, шляхом класової боротьби, що веде до соціалізму.

Яка причина цього? Наше викоринились байдужність, непаність, сварка, плітки і підодібне, замість того, щоб брати робітничу фармерську пресу, або йти між ними, самому учинити інших учини.

Різні плітки, які поширюються у нас, шкодять організації. Вони погано впливають на деяких одиниць, що має також свій вплив і на організацію. Я вже старший в лігах, про те до плітоків втягають також і мене.

При кінці грудня відбудуться річні збори. Я пропоную, щоб на цих зборах покінчили з нами звязки з байдужністю і плітками, вибрати таких товаришів до заряду, які поведуть роботу в організації краще, як вона велася у нас до тепер, а також пропоную вибрати фармкоря. І. Гавлюк, бувший фаржкор.

FARMER'S LIFE
 PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WOMEN AND FARMERS FARMERS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.
 Subscription per year \$2.00
 Telephone: 61 465

ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ
 часопис для українського фермерства в Канаді — виходить кожної середи.
 Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня місяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Манітоба.
 Передплата на рік \$2.00

FARMER'S LIFE
 Cor. Pritchard Ave. & McGregor St. Winnipeg, Man., Canada
 Редакція за оголошення не відповідає.

ДАЙМО ДОПОМОГУ НАШИМ БРАТАМ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

Головна Керуюча Рада Тодовірназу (Товариство Допомоги Визвольному Рухові на Західній Україні) у Вінніпегу видала заклика до всіх українських фермерів і робітників в Канаді, щоб вони взяли активну участь в січневій кампанії несення допомоги своїм братам і товаришам на Західній Україні, які переживають страшні злидні й тортури під п'ятою окупантів.

В "Фарм. Життю" були час-від-часу статті про жахливий стан трудящих мас на Західній Україні. Хто їх читав, той може собі уявити картину страшного голоду, нужди й пощестей, що докочує бушують по західно-українських селах й лишають за собою страшне спустошення.

"Мешканці Галичини — країни порозкиданих солом'яних хуторів — живуть в таких важких умовах, як ніхто в Європі", говорить англійський буржуазний письменник Г. Титлмен. І та воно є, бо найбільше родючі землі, ліси й пасовища на Західній Україні є скупчені в руках князів, поміщиків, полів і куркулів.

В єгипетській столиці — Каїро навіть мала дівчора відчуває поліційну кампанію за розгромлення студентських демонстрацій, звернених проти британського імперіалізму. На картині — озброєна поліція арештує обертних дітей на вулицях Єгипту і пакує їх в тюрму, щоб втримати закон і порядок для британських нафтових компаній.

БРАК СПІЛЬНОГО ПОРОЗУМІННЯ В СПРАВІ НАСІННЯ

Албертійські фермери мають зараз перед собою багато важливих проблем, які не терплять найменшого зволікання і вимагають об'єднаної масової акції широких фермерських мас, щоб можна було успішно їх розв'язати.

Але справа насіння є мабуть найважливішою проблемою, як на це вказують дописи до нашої газети від фермерів північної Алберти. Град і мороз, які навістили північну Алберту минулого літа, лишили за собою величезні шкоди. Вони скоїли збіжжя передчасно. Багато фермерів навіть не косили його, інші косили, але при молоченні виявлялося, що шкода було витратити гроші на шnurки до жнивварки.

І ось перед албертійськими фермерами виринуло питання, де взяти насіння, щоб засіяти свої ріллі надходячої весни. Вони й мучилися, але це менше важлива справа, як насіння. Треба засіяти рілля, бо не засієш, то не буде що збирати. Бо фермер завжди думає, що коли він кидатиме зерно в землю, то воно має видати плід. На те він його кидатиме, тому він грає на полю від ночі до ночі, щоб плодом того зерна і своєю тяжкою працею прокормити свою родину.

Але така вже доля фермерів, що їм завжди віє вітер в очі. Коли хліб зародить, то збіжжиться чорне гайвороння і видзьобує його. А фермер одстав з порожнім міхом в руках і чекає других жнив, може тоді щось капне йому до міха. Коли ж не зародить, тоді ще гірше, бо він журиться, де взяти насіння, щоб на другий рік гайвороння мало що розв'язати. Зародить, не зародить, а працювати треба, бо для того ми на світ народилися, говорять фермери.

Як би всі фермери розуміли силу організації, силу і значення єдності в їхній боротьбі за те, щоб вони не лише сіяли, але й користали зі своєї праці, тоді їхнє життя було б далеко легше і приємніше, тоді цюмо гайворонню можна б полумати ноги, тоді вони не потребували б журитися де взяти насіння на випадок неврожаю, тоді вони не ходили б голодні і подерті, бо в Канаді є повно всякого добра, повно різної поживи і одягу.

Здається нам, що албертійські фермери доперва тепер починають розуміти значення організованої сили більше і краще, як коли. З різних фермерських околиць в Алберті приходять вісти про те, що фермери забувають про ті малі річечки і непорозуміння, які досі між ними існували, об'єднують масові мітинги й натискають на уряд Алберти, щоб він негайно сповин свої передвіборчі обіцянки, головну, щоб дав фермерам відповідний реліф і насіння заки приступить до виплачування місячних дивідендів. Поки що цей масовий рух фермерів Алберти є в процесі формування, але нема сумніву, що він пошириться на всі фермерські місцевості в Алберті й прибере загальний характер, набере такої сили, якої соціал-кредитовий уряд Алберти не відважиться ігнорувати.

Але, як видно з дописів до "Фармерського Життя" боротьба албертійських фермерів за насіння йде різними шляхами, замість йти одним витченим шляхом, бо тільки тоді вона може бути успішною. Здається, що кожна фермерська місцевість має свої власні плани відносно цього питання. Немає між фермерами тісного порозуміння, спільності думки, одного спільного плану.

Вистачить прочитати дописи в нашій газеті відносно боротьби за насіння, щоб переконатися, що вона не є як слід організована. Ось в цій околиці фермери скликали масовий мітинг й прийняли резолюцію, щоб не платити урядові готівкою за насіння, але віддати йому наступної осені бушель за бушель. В іншій околиці фермери ухвалили на мітингу, щоб кошти насіння платили уряд, це значить, що фермери зовсім не мали б платити за насіння. А ще в іншій околиці ухвалили, щоб фермери платили за збіжжя ратами, які треба розложити на кілька років.

І коли Албертарт отримає з різних фермерських околиць резолюції в справі насіння, які одні однієї противорічать, тоді він зараз пізнає, що між фермерами нема одної спільної думки в цій справі, що за цим домагається немає єдиного організованого об'єднаного фронту фермерів, якого буржуазія найбільше боїться, бо вона теж розуміє його силу. Тоді Албертарт поступить з домагаючим фермерів так, як буде вважати за відповідне. Про те, щоб фермерам дати насіння задурно, він навіть думати не хоче.

Беремо приклад. На конференції в Пакаи, Алта, фермери ухвалили резолюцію, в якій домагаються, щоб кошти насіння покривали домініантний провінціоальний уряд. На мітингу центрального Комітету Ситизенс Протектив Асоційшн у Васкетено, Алта, прийнято резолюцію, в якій є домагаючи, щоб уряд дав фермерам насіння, за яке вони зобов'язуються сплачувати ратами. А коли заглянемо до "Фармерського Життя", то там знайдемо повно дописів, в яких говориться, що фермери годяться віддати урядові насіння бушель за бушель.

Ми вказали за потрібне звернути увагу албертійських фермерів на брак спільного порозуміння в справі насіння. Треба вибрати один з цих трьох планів, які ми назвали в цій статті, і зробити його єдиним планом і єдиним домагаючим всіх фермерів, що потребують насіння. Звичайно, це не є нашій думкою, але ми найбільше конкретним планом з цих трьох є план, який домагається, щоб кошти насіння покрив домініантний і провінціоальний уряд.

Окупантський уряд не зважає на голод і нужду по селах і містах Західної України. Він наложив на трудяще населення величезні податки й до решти грабує й нищить дрібні, малоземельні господарства. В 1934 році селянин видавав четвертину свого доходу державі за податки. Банди п'яних ескекторів і поліції не відстають від сіль. Вони не зважають на розпучливі крики голодних та безборонних дітей і матерей, тягнуть за податки обганію світу, збіжжя, муку тощо, а людей мордують.

Селянство ставить опір цим дикунам двадцятого століття, зводять з ними героїську, нерівну боротьбу. За що боротьбу в обороні свого життя, тисячі найкращих селянських і робітничих синів караються в польських тюрмах на Західній Україні. Там вони масово гинуть: одні на страшний туберкулоз, інші від страшних тортур, яких допускається над ними розбещена тюремна влада.

В Польщі є сьогодні біля 70,000 в'язнів. Майже одну третину цього числа становлять селяни і робітники Західної України, які, не зважаючи на їхню національність, релігійне переконання, чи організаційну приналежність, борються й боряться проти фашистських окупантів. А українські пани, що вміють проливати крокодильчі сльози над "нещюкою Україною", виконують роллю польського жандарма на "кресах". Вони допомагають польському фашизму здушувати визвольну боротьбу трудящих.

З тих голодом і терором знищених сіл на Західній Україні, зза тюремних ґрат польських фашистських тюрем, наші брати простягають до нас руки через океан і просять допомоги. Цієї допомоги ми не сміємо їм відмовити. Ми не сміємо бути глухими на розпучливі зойки голодних дітей, на апелі політичних в'язнів, які коротають дні свого життя в тюрмах і концентраційних таборах польського фашизму.

Кожного року Тодовірназу провадить в єдині кампанію допомоги жертвам польського фашизму на Західній Україні. Кожного року українські фермери і робітники в Канаді складають свої центи на те, щоб ними втерти сльози голодних дітей на Західній Україні, щоб дати маленьку допомогу політичним в'язням й зміцнити боротьбу наших братів проти польського фашизму за їхнє соціальне, економічне й національне визволення.

Боротьба ця є поки що нерівна, але остаточна перемога є за нашими братами на Західній Україні. Не забуваймо, що вони кладуть своє життя за новий лад, соціалістичний лад, якого всі ми бажаємо і за який всі ми повинні боритися. Не забуваймо, що вони борються проти війни і фашизму, що є найбільшою загрозою для трудящих цілого світу. Правда, ми теж переживаємо скрутні часи, але на таку справу повинні дати кілька центів кожний український фермер, який ненавидить капіталістичну систему й бажає вільного життя нашим братам на Західній Україні.

В ЧОМУ ШУКАТИ ПРИЧИНИ ЗЛИДНІВ ТРУДЯЩОГО ЗАГАЛУ КАНАДИ

Гучно й радісно стрічала канадська буржуазія Новий Рік. По більших містах збиралася вона в першокласних готелях. Іла, піла й гуляла під звуки першокласної музики. Забави р'яної буржуазії переходили в дикі оргії. Канадська буржуазія тішилася і з великої втіхи дуріла.

В той сам час тисячі фермерських і робітничих родин в Канаді стрічали Новий Рік в голоді і холоді. Для них Новий Рік не був ніяким святом, а звичайним буденним днем. Таких днів вони мали 365 в 1935 році. 365 днів невимовних злиднів і муки. І така сама доля чекає трудящих Канади в 1936 році, якщо вони не об'єднаються, щоб покласти край капіталістичній системі визиску.

Саме в той час, коли багаті вкладали плани зустрічі Нового Ріку в своїх фермерських родин в Манітобі апелювали через "Фрі Прес" у Вінніпегу до Черного Хреста, щоб привіз їм бодай старих міхів від муки на одяг для дітей. Закраємо міхи й поробимо з них одяг для своїх дітей, говорили вони. Так лише, аби прикрити їхнє тіло. А в день Нового Ріку, коли пани зі своїми родинами пахали свої жолудки найважливішими стравами й залишали свої горла добрими шампанями, аж вертали, тисячі фермерських дітей були б почували себе дійсно щасливими, як би батько привіз їм а міста кілька яблук.

В чому шукати причини злиднів, які зараз переживають тисячі фермерських і робітничих родин в Канаді? Відповідь проста. Першій-ліпшій причиною є те, що в теперішній капіталістичній системі немає ніякого плану. Але ця відповідь не говорить ще нічого. Ми не можемо говорити про власні трудящих капіталістам, але треба підтвердити його фактами, а коли можливо, навіть цифрами.

І ось такі цифри подає вінницький буржуазний тиоденник "Фрі Прес" від 2 січня н.р. на редакційній сторінці. Там говориться, що дві людини, які канадські компанії виплатили своїм шеровам за 1935 рік, становить \$225,000,000, або \$25,000,000 більше, як виплачено за 1934 рік. І "Фрі Прес" каже, що це є доказом повороту "проспериті" в Канаді, доказом поліпшення бізнесу.

Ніхто не буде сперечатися з "Фрі Прес", що це факт Канаді не поліпшується. Але це поліпшення бізнесу відбувається

Фермери округу Сторджеон, Алта, будують масовий рух

Васкетено, Алта. — Другий з ряду мітингів центрального комітету Ситизенс Протектив Асоційшн (Товариство Охорони Громадян) відбувся в Редвей в суботу, 17 грудня. На цій мітингу вироблено плани для дальшого поширення цього руху в муніципалі. Члени центрального комітету висловили свою думку, що коли не вишлетесь когось з комітету між люди, то прийде дуже важко представити масам цей рух в його правдивім світлі.

Основною базою цього руху є місцеві комітети в кожнім шкільнім дистрикті. Кожний з цих локальних комітетів висилає свого представника до центрального комітету, який керує рухом в муніципалі. Рух започатковано з метою об'єднати всіх фермерів, робітників, учителів, дрібних бізнесменів і взагалі всіх мешканців муніципалу й домагається кращих умов життя для людей, що живуть в муніципалі.

Звіти кількох фермерів, які займають провідні позиції в громадянських справах, виявили, що коли ті фермери, яким град і мороз ушкодили збіжжя, не дістануть реліфу так негайно, то їм грозить голодова смерть,

та що ми мусимо лучитися з муніципальними радами й домагаються, щоб уряд перебрав на себе тягар реліфу, бо фермери не можуть платити податків, а крім того вони потребують насіння.

Локальні комітети, для підтвердження своїх домагань фактами, збирають статистику тих шкільних дітей, які потребують шкільних підручників і не мають їх, бо їхні батьки не можуть їм купити. Цю статистику, разом з іншими домаганнями і резолюціями, проляжить урядові делегація, яку вишлетесь з мітингу. Всі резолюції прийняті на мітингу фермерів муніципалу, мають бути вислані до центрального комітету й ними заопікується делегація, замість того, щоб посилати їх впрод до уряду, який кидатиме їх в кіш.

Мітинг центрального комітету погодився рекомендувати, щоб за насіння фермери могли сплачувати ратами через кілька років. Це буде для них менше сплачувати в такі роки, як цей.

Центральний комітет видасть правдоподібно заклика до всіх фермерів, щоб вони підписували петиції й домагалися, щоб пулова доплата за збіжжя

з 1930 року була їм дана НЕГАЙНО. Фермери є тої думки, що Кенедієн Бенк оф Комерс, який заявив свої претенсії до цих грошей, може зачекати, бо фермери є тепер в такім положенні, що потребують цих грошей ЗАРАЗ.

Локальні комітети, які вже зорганізовано, вже взялися за цю роботу і мають деякі успіхи. Делегація, яку вибрано на мітинг одного такого комітету, вже виборола надзвичайну допомогу для фермера, який не міг чекати на апликацію з Едмонтону.

Вислано листи до всіх шкільних тростів, щоб вони скликали мітинги податковців їхніх шкіл для організування локальних комітетів. Центральний комітет повідомляє, що на деякі листи має вже відповіді.

Сподіваємося, що фермери цілої Алберти підуть за цим прикладом будування популярного руху між людьми в їхніх місцевостях, кругом якого всі будуть єднатися й домагаються того, чого їм до життя потрібно. До цього руху повинні горнутися фермери різних переконань.

Секретарем центрального комітету є Тоні Джейкобсон.

ДО ВІДОМА МОЛОДІ НА ФАРМАХ

Кількі днями до редакції "Фарм. Життя" зайшов один молодий товариш з фармів і сказав нам, що є багато молодих хлопців і дівчат на фармах, які дописували б до Сторінки Молоді в "Фармерському Життю", але вони не можуть добре писати по українськи.

Ми відповіли цьому товаришеві, що на це є вихід. Молоді фермерські хлопці і дівчата, які не знають добре української мови і писма, бо вони родились в Канаді, ходили до англійських шкіл на фармах, де дуже часто не було українських учителів і через те вони не мали нагоди шкучити добре української мови і писма, можуть писати до нашої газети по англійськи, а ми перекладемо їхні дописи на українську мову і помістимо на Сторінці Молоді.

Ми і в минулому мали досить багато дописів на англійській мові від наших молодих дописувачів, єв коштом канадських фермерів і робітників. Воно йде швидко поспелого експлоатації трудящих. Воно і є причиною того, що фермери не мають змоги купити старих міхів від муки, щоб переробити їх на одяг для себе і своїх родин. Про це "Фрі Прес" не говорить. Не може говорити, бо вона захищає інтереси багатого класу. Такі справи повинно тільки наша робітничо-фермерська преса, яка стоїть на сторожі інтересів трудящего класу, яка визнає фермерів і робітників організувати і творити об'єднаний фронт, щоб повалити систему, яка родить злидні, голод, холод і війну.

які ми перекладали на українську мову і поміщували їх в нашій газеті. Дуже багато таких дописів ми мали під час останніх провінціоальних виборів в Алберті, як також під час недавніх домініантних виборів. Фермерська молодь в Алберті дуже цікавилася виборами, брала в них активну участь й висвітлювала їх на сторінках нашої газети з точки зору класової боротьби.

Та вибори не є єдиним питанням, яким фермерська молодь повинна цікавитися, бо вони є тільки частинною класової боротьби трудящих проти капіталізму. В теперішній час найважливішим питанням, яке стоїть перед фермерською і робітничою молоддю, це питання реліфу або праці, питання безпеки нової імієрїалістичної війни і фашизму, питання об'єднаного фронту фермерів і трудящої молоді.

Про ці справи фермерська молодь повинна писати якнайбільше і якнайчастіше до "Фарм. Життя", бо вони їй найбільше домагаються. Коли можете писати про все це до нашої газети по українськи, а коли вам це важко, то пишіть по англійськи. Для нас не так важливе те, якою мовою ви пишете, як те, що ви пишете і те, щоб ви писали до Сторінки Молоді, аби вона могла випустити регулярно кожного тижня. Врешто, що прочитавши це наше коротке пояснення, наші молоді товариші і товаришки на фармах візьмуть масово до писання дописів, які поможуть свою сторінку "Фарм. Життя".

900,000,000 КАРБОВАНЦІВ НА РОЗБУДОВУ ЗАЛІЗНИЦЬ
 Москва, 31 грудня. — Асоційєтєд Прес повідомляє, що уряд Радянського Союзу в 1935 році вдав на розбудову залізничних шляхів 900,000,000 карбованців (біля \$190,000,000 по теперішньому курсі зміни м.).
 Л. М. Каганович, народний комісар транспорту, дав звіти перед Виконкомом комуністичної партії, що число пасажирів шораз зростає на теперішніх радянських залізницях, яких довжина сягає понад 83,000 кілометрів.

За Масову Розбудову Українських Робітничо-Фармерських Організацій

ПРОТИ НАЦІОНАЛІСТИЧНО-КОНТРРЕВОЛЮЦІЙНИХ УХИЛЬНИКІВ, ЗА ПІДВИЩЕННЯ ІДЕОЛОГІЧНОГО РІВНЯ НАШОГО ЧЛЕНСТВА, ЗА НОВІ МОЛОДІ КАДРИ, ЗА МІЦНИЙ ПРОВІД

(Продовження).

(Скорочена доповідь П. Прокопчак на пленумі Поширеного ЦВК ТУРФДім)

Тут доведеться, бодай коротко, зупинитися на нашому (маю на увазі ТУРФДім) керівництві з центру. Сподіваюся, що тут усім відомо яку роль відіграє добрий, ідеологічно витриманий, політично підкований провід в робітничому русі. Без ідеологічно витриманого та авторитетного проводу аж ніяк не можна думати про розвиток робітничої організації, а особливо, не можна навіть сподіватися використання можливостей, що їх дають умови її обстановка для зміцнення і поширення організованих лав, у даному разі, нашої організації ТУРФДім. Ленін ще 1906 р. в своїй праці «Руський рух і перспективи російської революції» дав нам правильне розуміння і значення авторитетності проводу. Там читаємо:

«Марксист не може додержуватися авторитетного погляду інтелектуала-радикала з його баченням революційного абстрактного, «жодних авторитетів» Ні. Робітничому класу, що провадить по всім висті важку та вперту боротьбу за цілковите визволення, потрібні авторитети, але, певня річ, у тім тільки розумінні, в яким молодим робітникам потрібний досвід старих борців проти пригноблення та експлуатації, борців, що брали участь в ряді революцій, мудро доведених революційними традиціями й широким політичним світоглядом. Авторитет всевітньої боротьби пролетаріату потрібний пролетарям кожної країни... Але цей авторитет не має звичайно нічого спільного з казенним авторитетом буржуазної науки й поліцейської політики. Цей авторитет є авторитет різносторонньої боротьби в тих жовтих всесвітній соц. армії. Оскільки важливий він, щоб поширити світогляд бійців, остільки неупустима була б у робітничій партії претенсія вирішувати з боку, здалеку практичні й конкретні справи найближчої політики. Колективність передових свідомих робітників тих країн, що провадять безпосередньо боротьбу, завжди буде за найбільш авторитет у всіх таких справах».

Отже, досвідчені, авторитетні провідники потрібні для робітничого руху, тимсамим вони потрібні й для нашої організації. І що важливе тут, особливо коли йде мова про нашу організацію, щоб мати широкій політичний світогляд. Та проте, яке ж було у нас становище в межах ТУРФДім? Ми вважали секретаря-скарбника, який ликується з місцевими організаціями та взагалі найтісніше зв'язаний з усією діяльністю організації і впершу чергу відповідальний за проведення з'їздових ухвал, поставлений ЦВК і т. д. — за головний живчик організації, ми вважали, що він повинен бути душею організації, авторитетним керівником її. Але чи справді це було так? Чи справді це повинні бути жодних авторитетів в даному разі авторитетів, класичних марксистів — Маркса, Енгельса, Леніна, Сталіна? Звичайно, ні. Бо справи такого керівника зводяться до суто технічних питань, за якими він не бачить революційної перспективи, а раз так, він зовсім безпорадний дати належне матеріальне членству організації, а тим більше ставити питання про розвиток цієї організації, в боротьбі за розбудову

поставлених перед нею завдань, підносити на вищий політичний рівень.

Я вважаю зайвим зупинятися тут на тому, до чого допроваджує такий стан, така невідповідність, або пряме ігнорування важливості підковання марксистською теорією провідника — наслідки ці наглядно видно в самому ЦВК де секретар-скарбник скотівся до незвідної позиції оборони націоналістично-контрреволюційної лобавщини.

Всупереч неодноразових нагадувань на наших з'їздах (особливо на 15 з'їзді) про те, що секретар повинен бути перше за все політичним керівником організації — наш бувший секретар зводив свої функції майже до технічного виконання — приймання замовлень на членські стемплі, відсилання їх, записування в книжках прибутків і видатків і т. д. Отже, він був в головному технічним виконавцем, не проявляючи, особливо після 15 з'їзду, майже жодної зацікавленості в підтягуванні себе політично з тим, щоб легше було йому зрозуміти ті події, що відбуваються в зв'язку з загостренням класовою боротьбою, та давати мілке керівництво.

Виконання технічних справ важливо, без них не можна обійтися, але погано з тим провідниками, що обмежують свою діяльність до цих же справ. Я не бажаю цим сказати, що наш секретар обмежувався виключно до технічних поглядок. Ні. В дальнішому доведеться мені ввести в цьому відношенні більше ясності — і воно стане ясним, коли я зачитаю деякі документи, що вказуватимуть на його дворушницьку роботу з одного боку — формальна згода з постановами з'їзду, з вирішеннями ЦВК, а з другого боку — замаскована діяльність в корисній з. зв. лобавської групі (як один з її організаторів).

Те, що в ЦВК були дві групи — признає Т. Кобзей в своїй заяві до ЦВК, у якій каже, що писав до тов. Проданюка в Нью-Йорку, щоб той, не дивлячись на його (Кобзеєві) розходження з ЦВК працював для пресової кампанії. Ці слова були секретаря вказують не тільки на ті розходження, які він має на думці, а й на постійне надування труту для своєї «діяльності» в напрямі отого «розходження». Яка ж після цього, могла бути зацікавленість секретаря організації, її розвитком? Ясно, що ширшої зацікавленості не могло бути.

Проте, було б не правильно зводити все питання керівництва до секретаря, а звідси й всю відповідальність знімати з ЦВК. ЦВК в цілому також відповідальний за проведення роботи, за виконання з'їздових постанов. У зв'язку з цим усьому ЦВК-ові в майбутньому треба бути більш чуйним і вимагати більшої звітності, ніж це мало місце досі.

Наше центральне керівництво надалі мусить найрішучіше зробити поворот в бік мас. ЦВК мусить стати дійсним керівником своєї організації, авторитетним керівником. В провіді слід поставити досвідченого і ідеологічно витриманого секретаря, якого керівництво дало б членам спеціальні і гартувати духа в організаційній роботі. Ліній повелінь — «мастити собі голову», яка була ухвалена на нашому з'їзді, секретаря про що ми не те, що не маємо, а може мати жод-

П. ПРОКОПЧАК

ного застосування в наших організаціях. Секретар ЦВК повинен бути політичним керівником, постійно, безперервно, вводити в рух колесо нашої організації. Над цим питанням нам доведеться серйозно заставитися на цьому нашому пленумі, якщо ми не бажаємо більше шукати тут на одну ногу.

Ми не можемо також оминати питання керівництва на місцях. Щільний і оперативний зв'язок між ЦВК та провками, окремими і відділами мусить бути встановлений. Конкретне керівництво і розподіл організаційних обов'язків так, щоб кожен чувся відповідальним за виконання дорученого йому організацією обов'язку. Перевірка і догляд за виконанням, кожним членом покладених на нього організацією обов'язків, вказування і пояснювання при цьому постанов з'їзду і вирішень ЦВК.

В боротьбі за вивчення постанов і виконання їх в конкретному процесі організаційної роботи, в боротьбі за розв'язання завдань що стоять перед нами — ми зуміємо виховати і ідеологічно витримані керівництво і, водночас, зміцнити та поширити лави нашої організації.

ІДЕОЛОГІЧНИЙ СТАН

На полі піднесення ідеологічного рівня — ми маємо деякі досягнення, хоч, щоправда, далеко не такі, яких нам слід було б сподіватися. Сітки окрижних і місцевих курсів, що були влаштовані від останнього з'їзду, безперечно, це великий вклад у скарбницю нашої виховної роботи серед членства. Проте загальний ідеологічний стан нашого членства все ще залишається на надто низькому рівні. Події йдуть вперед, боротьба між пролетаріатом і буржуазією набирає найгостріших форм, постають дедалі нові проблеми до розв'язання, які вимагають всебічного підходу, який в свою чергу не можливий, якщо не озброїтись основами марксистсько-ленінської освіти. В боротьбі за розв'язання питань, що стоять перед нами, це питання як внутрішньої організації зміцнення, так і загального робітничого руху і активної участі в ньому нашого членства, потрібне загальне піднесення на вищий ступінь ідеологічно-політичного рівня нашого членства. Якщо ідеологічно-політичний рівень нашого членства ми не зуміємо підняти — робота наша буде хибувати, ми не можемо бути певні за стійкість наших лав.

Говорячи про загальний ідеологічний стан, слід зауважити, що він становить собою відбиток нашої загальної культурно-освітньої діяльності. А наша масова культурно-освітня діяльність, зазначено, ми її провадимо недостатньо. Масові лекції, промови і ін. в нас і досі ще більш загальною характеру, хоч, щоправда, ми маємо вже й тут успіхи. Ми цей широкий масовий провід і агітації та виховання шир-

ких трудящих мас не використовуємо як слід. Це саме стосується і до нашого містечка, постановок на сцені — що надто важливі у вихованні не тільки нашого членства, але й наших симпатиків та взагалі українських трудящих мас.

Наслідок у нас тут той, що членство в загальному в своїй організаційній роботі керується своїм пролетарським інстинктом більш ніж певністю, продиктованою глибоким розумінням справ. З соціального боку наша організація повністю робітничо-фармерська, вона цілком і повністю здорова з цього боку. Це дуже добре, товариші. Це дає можливість нашої організації, нашою членству своїм пролетарським чуттям розбиратися, відчувати правильність постановки питань при розв'язанні тих чи інших завдань, що нам доводиться зустрічатися в нашій щоденній практиці. Кришталеве пролетарське чуття — це дуже здорове явище серед нашого членства, але були б ми не більшовиками, якщо б ми всю справу звели до того, що задоволювалися б на тому, якщо б ми вважали це за самодостатнє. Найчистіша пролетарська орієнтація стає сліпою, якщо її не озброїти, не підкувати на всі чотири ноги марксистсько-ленінської революційної перспективи розв'язання її. А якщо не бачити революційної перспективи — то кінець кінців, хай будуть найкращі бажання і почування, справа у нас не вийде, організації ми не зміцимо й не поширимо з тієї простенької причини, бо не будемо бачити потреби, хоч вона існує більша ніж будьколи раніше.

У зв'язку з цим, зв'язане питання свідомого керівництва і участь нашого членства в загальному русі, де вони повинні бути не тільки звичайними учасниками, але організаторами боротьби за краще життя трудящих, і керівниками цієї боротьби. А щоб це якнайширше сталося, ми мусимо перебороти перегороду, що зу-

пняють, перешкоджають піднести членство на вищий ідеологічний рівень — ми мусимо перебороти і ту байдужність, що вторглася в нас до серця зозлого вивання робітничого руху та наших робітничих класиків, геніїв людства — Маркса, Енгельса, Леніна, Сталіна.

Далі буде.

КОЛЬОРОВІ ДОЩІ

Цими днями на півночі Франції, в Бретані, випав яскравий дощ криваво-червоного кольору.

В історії метеорології є тисячі прикладів випадання таких дощів: криваво-червоних, жовтих, чорних тощо. Особливо часті кольорові дощі в Західній і Південній Європі під час рідкоземельних бур, коли потужні потоки екваторіальних циклонів і вітрів приносять з африканських пустель (приміром, з Сагарі) величезні маси не органічного порошку. Потрапивши в край з великою вологістю, ці пороники вправді за ядра конденсації (згущення) для водних крапель забаряючі в різні відтінки. Порошок цей складається з частинок його можна тільки з допомогою мікроскопа. Дослідники пороху під мікроскопом показують, що він складається з частин глини, вапна, заліза, шкату, солі і інших мінеральних речовин.

В 1928 р. 27 квітня, о 6 р. ранку над Львовом пройшов «красивий дощ», що викликав привну серед населення. Таке саме явище відбулося і в інших районах Польщі аж до Кракова. У багатьох місцях небесний був укротий густою завесю коричневого порошку. Причина цього явища — вибух на Зонтьєвських островах відомого вулкана Кракатоа, що викинувся у верхні шари атмосфери величезну кількість вулканічного попелу і порошку.

М. Гаврилов.

Я не кажу, що кожен член нашої організації повинен вивчити напам'ять марксистсько-ленінське вчення, ні, але я підкреслюю, що нам треба піти в похід за те, щоб наше членство було озброєне основами марксистсько-ленінської теорії, щоб само могло орієнтуватися в складних питаннях класової боротьби, що дедалі загострюється. Ми мусимо мати при цьому на увазі, в якому оточенні ми живемо, мусимо мати на увазі боротьбу проти впливу цього дрібнобуржуазного, та взагалі буржуазного, оточення на нас, — і ця обставина вимагає ще ґрунтовнішого зазначення з нашою пролетарською теорією, вивчати її та поєднувати її з щоденною нашою практикою. Тут ми не можемо поклатися на самоплив, на стихійність, бо, як каже Ленін, стихійний рух... прямує саме до панування буржуазної ідеології... наслідком тої простої причини, що буржуазна ідеологія похідженням своїм куди старша за соціалістичну, що її всебічніше розроблено, що вона має незмірно більше засоби ширення. Найпоширеніша, ще й раз-у-раз відновлювана в найрізноманітніших формах, буржуазна ідеологія таки найбільш пристає до робітника». (Ленін «Чо делати?»).

Звідси, товариші, повинні ми для себе засвоїти щонайменше те, щоб посиленіше вжитися за піднесення ідеологічного рівня нашого членства. Ми повинні в цьому напрямі повести організовану планову боротьбу, в ніякому разі не легковажачи, як каже Ленін, ролі «свідомого елемента»... Отже перед нами стоїть питання боротьби за піднесення ідеологічного рівня усього нашого членства.

Відень. — Швейцарська робітничая преса публікує ряд повідомлень з Італії, які свідчать про зростаючий рух мас проти політики італійського фашизму і війни в Етіопії. Приміром, в робітничих районах Генуї були вивішені плакати з протестом проти війни. У Сан-Піетро дружини й матері робітників, посланих на Східної Африки, організували перед місцевим ratusom бурхливу демонстрацію з вигуками: «Геть війну!», «Вимагаємо хліба і роботи!». За винятком демонстрацій були звільнені жінки, заарештовані раніше за антифашистську агітацію. Преса повідомляє з ряду міст про антифашистські і антивоєнні виступи також мобілізованих італійських солдатів. У Калуссо мобілізовані для відраження до Східної Африки солдати перед відрадженням влаштували демонстрацію, під час якої чулися вигуки: «Геть фашизм!».

Далі та сама преса повідомляє, що в деяких частинах північного фронту в Етіопії відбувся бунт батальйону чорносорочників. Цей бунт, що почався з протесту проти невдоволення обіцяної винагороди, вивівся у виступ проти війни. Батальйон був розброєний і післаний на земляні роботи на передову лінію.

Міланський кореспондент «Ноль шіорхер цейтунг» повідомляє про масову втечу в Східній Африці італійських робітників, відраджених туди значною мірою примусовим порядком для проведення воєнних будівельних робіт. Кількість втікачів останнім часом досягає 6.816 чол., при чому багато повернувшись хворими. Кореспондент також повідомляє, що багато робітників загинуло у Східній Африці від тропічних хвороб і в наслідок нещасних випадків.

ВАРВАРСЬКІ КАТУВАННЯ В'ЯЗНІВ В НІМЕЦЬКИХ ТЮРМАХ

Лондон, 18 грудня. — За повідомленням «Манчестер гардіан», один з найновіших методів, якими користується «гестапо» (німецька таємна поліція), полягає в тому, щоб вимушувати у в'язнів свідчення шляхом позбавлення їх їжі протягом декількох днів. В одній з тюрем ув'язнений довго не їв, поки йому не давали. На четвертий день кайдани були розв'язані з таким розрахунком, що в'язень міг погнутися і подати трохи вперед. Потім перед ним появилася миска з їжею. Коли він з прив'язаними до стін руками нагнувся, щоб ротом дістати їжу, тюремний наглядач штовхнув виставлені руки вгору, і він знову був ув'язнений.

Дванадцятилітня колгоспниця-ударниця Таджикистану Мамлахат Навхангова, на прийнятті в товариша Сталіна.

ОБУРЕННЯ ПРОТИ ФАШИСТСЬКОГО РЕЖИМУ В НІМЕЧЧИНІ

Берлінський кореспондент близької до керівних кіл гаймверу «Естеррейхіше цейтунг ам абенд» повідомляє, що «в наслідок зростання невдоволення і внутрішньої боротьби в ряді націонал-соціалістичної партії, передбачається новачистка».

Базельська «Націонал цейтунг» повідомляє з Берліна, що значна група націонал-соціалістичних керівників притягається до відповідальності за обвинуванням у «перекрученні націонал-соціалістичної політики» і привласненні великих грошових сум. Газета розцінює цей захід, як спробу знайти нову отдушину для дедалі більшого незадоволення мас фашистським режимом на ґрунті загострення харчової кризи, зростання безробіття тощо.

МАСОВІ АНТИФАШИСТСЬКІ І АНТИВОЄННІ ВИСТУПИ В ІТАЛІЇ

Відень. — Швейцарська робітничая преса публікує ряд повідомлень з Італії, які свідчать про зростаючий рух мас проти політики італійського фашизму і війни в Етіопії. Приміром, в робітничих районах Генуї були вивішені плакати з протестом проти війни. У Сан-Піетро дружини й матері робітників, посланих на Східної Африки, організували перед місцевим ratusom бурхливу демонстрацію з вигуками: «Геть війну!», «Вимагаємо хліба і роботи!». За винятком демонстрацій були звільнені жінки, заарештовані раніше за антифашистську агітацію. Преса повідомляє з ряду міст про антифашистські і антивоєнні виступи також мобілізованих італійських солдатів. У Калуссо мобілізовані для відраження до Східної Африки солдати перед відрадженням влаштували демонстрацію, під час якої чулися вигуки: «Геть фашизм!».

Далі та сама преса повідомляє, що в деяких частинах північного фронту в Етіопії відбувся бунт батальйону чорносорочників. Цей бунт, що почався з протесту проти невдоволення обіцяної винагороди, вивівся у виступ проти війни. Батальйон був розброєний і післаний на земляні роботи на передову лінію.

Міланський кореспондент «Ноль шіорхер цейтунг» повідомляє про масову втечу в Східній Африці італійських робітників, відраджених туди значною мірою примусовим порядком для проведення воєнних будівельних робіт. Кількість втікачів останнім часом досягає 6.816 чол., при чому багато повернувшись хворими. Кореспондент також повідомляє, що багато робітників загинуло у Східній Африці від тропічних хвороб і в наслідок нещасних випадків.

«У багатьох містах, — пише газета, — великі черги, які налічують сотні людей, чекають світанку з'являються біля крамниць, що торгують маслом. Шашниця удається придбати восьмушку фунта масла, а більшість після багатьох годин чекання з лайкою і прокльонами іде додому з порожніми руками».

Пригноблене враження на настрій мас, за словами газети, справляють масові звільнення робітників. Навіть офіційна статистика мусить визнати, що кількість безробітних в наступну зиму зростає не менш як на 1. млн. чоловік. «За вірогідними відомостями, — повідомляє газета, — німецькі тюрми і концентраційні табори в останні тижні поповнилися багатьма тисячами нових жертв».

Відень. — Швейцарська робітничая преса публікує ряд повідомлень з Італії, які свідчать про зростаючий рух мас проти політики італійського фашизму і війни в Етіопії. Приміром, в робітничих районах Генуї були вивішені плакати з протестом проти війни. У Сан-Піетро дружини й матері робітників, посланих на Східної Африки, організували перед місцевим ratusom бурхливу демонстрацію з вигуками: «Геть війну!», «Вимагаємо хліба і роботи!». За винятком демонстрацій були звільнені жінки, заарештовані раніше за антифашистську агітацію. Преса повідомляє з ряду міст про антифашистські і антивоєнні виступи також мобілізованих італійських солдатів. У Калуссо мобілізовані для відраження до Східної Африки солдати перед відрадженням влаштували демонстрацію, під час якої чулися вигуки: «Геть фашизм!».

ВАРВАРСЬКІ КАТУВАННЯ В'ЯЗНІВ В НІМЕЦЬКИХ ТЮРМАХ

Лондон, 18 грудня. — За повідомленням «Манчестер гардіан», один з найновіших методів, якими користується «гестапо» (німецька таємна поліція), полягає в тому, щоб вимушувати у в'язнів свідчення шляхом позбавлення їх їжі протягом декількох днів. В одній з тюрем ув'язнений довго не їв, поки йому не давали. На четвертий день кайдани були розв'язані з таким розрахунком, що в'язень міг погнутися і подати трохи вперед. Потім перед ним появилася миска з їжею. Коли він з прив'язаними до стін руками нагнувся, щоб ротом дістати їжу, тюремний наглядач штовхнув виставлені руки вгору, і він знову був ув'язнений.

ВІДКРИТТЯМ ФАРМЕРСЬКОГО ДОМУ ЗАКІНЧИЛИ ПРЕСОВУ КАМПАНІЮ

Гайленд Парк, Алта. — 14 грудня відбулося у нас отворення новозбудованого нашого Фармерського Дому. Програма отворення Дому не була надто бага-

Короткий звіт з Конференції в Пакан, Алта.

Смокі Лейк, Алта. — Посилаю звіт з дводенної конференції, що відбулася в Пакан. Конференція Ліги Фармерської Єдності відбулася 29 листопада, а масова фармерська конференція відбулася 1 грудня 1935

Члени відділу ТУРФДім в Гайленд Парк, Алта., перед новозбудованим Фармерським Домом.

та, бо ми обходилися своїми власними силами. Ми мали своїх промовців товаришів і товаришок, які вітали зібраних та пояснили значення нашої організації ТУРФДім, що має десятки будинків по цілій Канаді, в яких проводяться культурно-освітні праця.

В конференції ЛФЕ взяли участь місцеві представники, як також делегати від різних відділів. Провідні товариші виголосили важливі доповіді по організаційним справам. Вказувано на важливість оживлення старих відділів ЛФЕ й будування нових всюди, де тільки можливо.

Дискусія була дуже жива й цікава. Всі фармери і фармерська молодь мали нагоду висказати свої думки відносно будування єдиного фармерського руху з іншими фармерськими організаціями на місцях.

Конференція прийняла такі резолюції:

1. Щоб всі відділи вислали своїх делегатів на конференцію Ліги Фармерської Єдності, що відбудеться в січні в Едмонтоні.
2. Щоб всі відділи влаштували по дві застави, одну в себе, а другу в сусідній місцевості, щоб в такий спосіб здобути фондів для дистриктового офісу і в той сам час працювати з відділами Юнайтед Фармерс оф Алберта та іншими угрупованнями в справі будування одного популярного фармерського руху.
3. Щоб наложити на цю секцію квоту в сумі \$39 для дистриктового і секційного фонду ЛФЕ.
4. З огляду на те, що в січні починається пресова кампанія "Форв", кожний відділ має організувати пресовий комітет на місцях і взяти активну участь в цій кампанії. Такі комітети на місцях повинні зголоситися до "Форв" по уповноваження й листи для збирання пресового фонду і передплата.

МАСОВА ФАРМЕРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Масова фармерська конференція прийняла такі резолюції:

1. Щоби місцеві фармери разом з муніципальними радами домагалися і боролися за негайний реліф і за насіння, яко-

Переслідовані Герстовими фотографами і тероризовані його новинарськими кореспондентами, відомий летун Ліндберг, його дружина і син втікають зі Сполучених Держав до Англії на пароплаві Імпортер.

Не капіталісти винні за злидні фармерів, а фармерські сини

Вакан, Саск. Райн. Оук "філософію" вичитав я в "Укр. Голосі" з 1 січня ц. р. на сторінці дописів. А що там нема місцевості ані підпису автора, то я прийшов до висновку, що допис сфабрикований самим редактором "УГ", або віннігеським панком, який розуміється на фармерських справах менше, як чиган на бджолах.

ЖАЛІБНЕ СВЯТКУВАННЯ РОКОВИМ СМЕРТІ ТОВА. СТЕПАНА ГУЦЯКА

Шиничі, Алта. — В неділю, 9 грудня, комсомолці і члени СМ ТУРФДім жалібно відсвяткували річницю смерті нашого дорогого товариша Степана Гуцяка.

Покійний тов. Гуцяк був одним з краєвих працівників в нашій організації. Під час фармерського страйку він борювався за інтереси фармерів. Там на пікетній підчас суворих морозів він простудився, захворів і його хворого відставлено до шпиталю в Шиничах, де він і помер.

Його смерть була великим ударом для нас. Ще сьогодні ми не можемо його забути. В організації він лишив багато праці, що часто нам нагадує про нього.

В перші роковини його смерті ми влаштували жалібне святкування його пам'яті в Фармерському Домі в Шиничах. Це святкування привело около 50 фармерів, фармерок і молоді. Члени Юнаїтескі відіспівали кілька пісень, а також виступили промовці. На закінчення відбулася спільна вечера, і ми всі разом відіспівали "Інтернаціонал".

М. Петрук, юнкорка.

лишили і пішли робити до сусідів. Обрадилися ми до цього, що самі вже не годні робити, а котось шанати на що, як в нас є свої діти. І купив тректор і автомобіль і то не оден, але що року новий, а старий давав і кілька соток додавав. Так я позбувся землі і всього клопоту".

Кожний хоч трохи думаючий фармер, який читає "Укр. Голос", мусить признати, що крадішого обороняє інтересів канадських капіталістів вони не мають. Найменшу боротьбу, яку канадські фармери зводили проти капіталістичного визиску й за оборону свого життя, ця "народна" газета гостро засуджувала, навіть більш гостро, як суто капіталістичні газети. "Укр. Голос" завжди писав, що фармери не мають причини влаштувати голодові походи і демонстрації, бо їм живеться добре, навіть дуже добре.

І щоб запевнити канадських капіталістів, що й цього року "Укр. Голос" буде вірно стояти на сторожі їхніх інтересів, його редактори вже в першій числі на цей рік заявили панам свою собачу вірність. Не капіталісти винні за те, що фармери тратьють свої фарми за довги, а фармерські сини, які хочуть робити тракторами на фармах і їздити автомобілями, говоряться в тому дописові.

В дописові наводиться мнимо розмову чотирох "стареньких фармерів в одному канад-

ським містечку", які розмовляли між собою про своє теперішнє життя. До цієї розмови вмішався, як каже автор допису, "товариш", який казав тим фармерам, що "Маємо ставити фронт проти капіталістів і боротися за ліпше життя".

Старенький 75-літній фармер сказав, що він приїхав до цього краю з дорожними руками, але йому добре жилося під капіталістичною системою, бо доробився так, що мав вже секцію землі, 16 коней, всю машинерію, гарні будинки, а тепер ходить по комірнім. Коли "товариш" сказав, що "це все забрали в вас капіталісти", то фармер відповів: "Це правда, що капіталісти забрали, але вони були б не взяли, як би мої сини були не дали".

І почав цей фармер вивчати свої жади теперішні товариші не на капіталістів, але на своїх синів. Говорив, що мав 6 синів, але "чотири пішло в міста труби слухати, бо на фармі довгі години треба робити... Два лишилося дома, тай вийшли на страйк. Оден каже, що кіними не буде робити, хоче трактора. Другий хоче автомобіля".

ВПЕРЕД ДО ПЕРЕМОГИ

(Цей вірш склав і виголосив на отворенні Фармерського Дому в Гайленд Парк, Алта., тов. В. Кашуба.)

Товариші всі присутні, Прошу уважати, Бо я хочу про Гайленд Парк Тут дещо сказати.

Заки я буду про Гайленд Парк Мову зачинати, Мушу гостей — товаришів Щиро привітати.

Вітаю вас, товариші, Від відділу свого, І дякую, що прибули До Дому нашого.

Не прибули ви з примусу, Я є в тій надії, Тільки щоб поглибити Разом наші мрії.

Ще рік тому на цій місці Осикі гойдалися, Сьогодні вже на ньому Гарний Дім пишався.

В цьому Домі трудящий люд "Інтернаціонал" співає, А ось з боку наш вождь Ленін На нас споглядає.

Не пані Дім збудували, Ні їх мільйони, Тільки братя-товариші Й їх руки мозольні.

Бо ці пані нашім трудом Череву ладують, А нам біди і процарям Кайдани годують.

Єднаймося, товариші, Мірні всі очі, Станьмо в ряди покривджених, Йдім до перемоги.

Єднаймося, товариші, Бо в єдності сила, Кіньмо сварки і роздори, Берімся до діла.

Фармкор І. К.

Нові умови вимагають від нас нових методів підходу до мас

Найважливішим питанням, яке сьогодні стоїть перед трудящими фармерами і робітниками Канади, це питання будування єдиного фронту. В цьому напрямку зроблено вже досить багато між індустріальними робітниками по містечку, але останніми часами значно змінило протилежний і протифашинський рух, на чолі якого стоїть Ліга проти війни і фашизму, до якого прилучилися не лише робітники фабрик, заводів й безробітні, але й члени середнього класу: професори університетів, адвокати, поети та інші професіоналісти й інтелектуальні люди.

Особливо в останніх муніципальних виборах в різних містах Канади справа будування єдиного фронту поступово значно впередила Комуністичні й комуністичні симпатії об'їналися з членами і симпатизантами інших робітничих організацій, в першу чергу з членами і симпатизантами сісієф, в наслідок чого вдалося єдиному фронту в кількох більших і менших містах Канади вибрати своїх представників, комуністів і сісієфівців, до міських рад. В кількох містах вибрано навіть єдиногофронтних кандидатів на мейорів.

хвалитися значними успіхами єдиного фронту в боротьбі за підвищення реліфу, заробітної платні, кращих умов праці, кращого трактування босами й босівськими наганячами при праці тощо. Правда, реліф, що його зараз дістають робітники по містах, є ще далеко незадовільний, але останніми часами, тільки завдяки розумній безробітним значення єдиного фронту в їхній боротьбі за економічні домагання, і на цьому полі заміне є значне поліпшення.

Але на фармах, де потреба будування єдиного фронту в теперішній час неймовірно злиднів і бужки серед широких фармерських мас повинна бути так само однією з найважливіших поточних питань, кругом якого є нагода й можна мобілізувати трудящих фармерів до боротьби за право на життя, ми поки що не можемо похвалитися конкретними успіхами в будуванні єдиного фронту. В цих трьох місцевостях нам вдалося організувати єдиний фронт в часті муніципальних виборів і вибрати єдиногофронтних кандидатів в муніципальних радах. На цьому сніх, маю треба нам працювати й продовжувати.

були часом нарисання, що єдиногофронтні представники в муніципальних радах не обороняють як слід інтересів бідняцького фармерства того муніципалі. Були навіть нарікання, що за старого радного, який був протинником єдиного фронту, фармери відробляли більше податків на дорозі. Про одні такий випадок писав фармер з Алберти й страшно нарікань на представника від єдиного фронту в тому муніципалі.

Деталі про цю справу згаданий фармер нам не подавав. Він тільки констатував голі факт, але ми певні, що коли б він подав був нам більші подробиці відносно цієї справи, то, дуже можливо, що причина цього випадку лежала не в агальному радному, але деінде. Могло бути так, що за старого радного муніципалі колектував більше грошей за податки, а могло бути й так, що муніципальна рада найменше збирала менше грошей на будівництво дорожніх робіт, яку той радний репрезентував, щоб в такий спосіб підкопати до нього і до єдиного фронту ювір фармерів і добитися того, щоб при найближчих муніципальних виборах побудувати невеликого їм члена муніципальної ради, бо знаємо, що такі випадки трапляються.

Мислячи думати й фармери, які симпатизують, що коли в муніципальній раді єдиний представник від єдиного фронту, теплий одяг на зиму для дітей, насіння тощо. Розуміється, що він за цю справу повинен і буде боротися в муніципалі, але головно муру він не проб'є, без масової підтримки й голосу фармерів він багато не зробить, хоч би розперізувався. А цю масову підтримку можуть йому дати фармери тільки тоді, коли вони будуть організовані в єдиному фронті, коли вони покажуть свою силу перед іншими радними, які порожні ставляться до фармерських інтересів тому тільки, що так їм наказали пани. Запам'ятайте собі, що тільки об'єднаний масовою активною фармерами заставляє уряд і муніципалі числитися з їхніми домаганнями, від здійснення яких залежить саме життя й існування фармерів.

Що торкається справи будування протифашинського і протифашистського руху на фармах, то треба сказати, на жаль, що досі фармери цим питанням дуже мало цікавилися. А воно є так важливе, як боротьба за реліф, боротьба за кусок хліба. Фармери повинні не хочуть, а повинні знати, що в цій війні майже всі і будуть їхні молоді сини не за свої, а за панські інтереси, за більшість анікди дітих, що інтелектуальні за свого пішні злидні трудящого народу. Тому то до протифашинського й протифашистського руху можна втягнути всіх трудящих фармерів, фармерок і фармерську молодь, які з різних причин не нале-

жуть покищо до робітничо-фармерських організацій. А вже в першу чергу треба втягати до цього руху фармерську молодь, бо вона розуміє й відчуває, що чекати її на випадок нової імперіалістичної війни.

Деякі члени робітничо-фармерських організацій не встигли це позбутися своїх старих помилок, які вони робили в підході до неорганізованих фармерів, або до фармерів, що належать до інших, не робітничо-фармерських організацій: до націоналістичних організацій, церковних тощо. Правда, таких членів в нас чимраз менше, але є такі є одишні, які в неорганізованому фармерові, або в членові не робітничо-фармерських організацій бачать людину, з якою їм не по дорозі. Називають їх фашистами, куркулями тощо.

Звичайно, куркулів ми не беремося організувати, але треба розуміти, що таке куркуль, треба вжити підхід фармера середнього класу фармера-куркуля. Фармер, який, скажім для кращого розуміння, має секцію землі, але сам на цій землі працює, хоч часом приймає робітника, але на тій секції землі є пошто довгів, не є куркулем. Навіть це, що він часом нанікає робітника і не обійдеться з ним по совісті, не означає ще, що він куркуль. Він може бути невідомий, він може думати, що йому кількома центами, які він нечеплатив, робітни-

